

Catherine Doyle &
Katherine Webber

Coroane blestemate

Traducere din limba engleză de
Diana-Alina Ene

Sparge gheața să eliberezi blestemul!
Omoară una dintre gemene
ca s-o salvezi pe cealaltă!

Wren
CAPITOLUL 1

Coroana lui Wren Greenrock era prea strâmtă. Cercul de metal îi strângea tâmplele, intrându-i în carne. Încercă să nu se strâmbe, în timp ce stătea pe balconul Palatului Anadawn, umăr la umăr cu sora ei geamănă, privind la regatul pe care se luptaseră atât de mult să-l revendice. Încă nu-i venea să creadă că era al ei. Mă rog, cel puțin jumătate. Ea și Rose se hotărâseră să-l împartă.

Totuși, nervii îi erau întinși la maximum. Se temuse de acest moment toată dimineața, pregătindu-se pentru ce era mai rău. Date fiind evenimentele din ultimele zile, adică regretabila moarte a logodnicului lui Rose, prințul Ansel din Gevra, în ziua nunții lor, urmată rapid de moartea binevenită a lui Willem Rathborne, trădătoarea Umbră a Regelui, Wren nu se așteptase la o participare masivă ori binevoitoare, dar o mare de oameni entuziasmați se adunase dincolo de porțile de aur. Petrecăreți din Eshlinn, orașul din apropiere, și din afara lui veniseră să le ureze gemenelor tot binele, în ziua încoronării. Mulțimea era așa de numeroasă, încât se întindea până la marginea pădurii. Mii de fețe zâmbitoare se holbau în sus, la palatul alb, aclamațiile lor fiind purtate de adierea caldă de vară. Veniseră să le sărbătorească pe Wren și pe Rose, noile regine gemene ale Eanei.

Acestea stăteau în balcon, îmbrăcate în cele mai fine rochii, purtând pe cap coroanele nou-nouțe, absorbind adorația mulțimii ca pe lumina soarelui. Împreună, străluceau ca un far — promisiunea unei noi ere, în care vrăjitorii și oamenii obișnuiți din Eana urmau să trăiască în armonie și în care toate vechile superstiții și neîncrederi mocnite aveau să dispară. Era o zi a promisiunilor și a posibilităților. Sau, cel puțin, ar fi trebuit să fie, dacă lui Wren nu i-ar fi bubuit capul, ca o tobă.

— Nu te mai încrunta, zise Rose, din colțul buzelor. O să creadă că nu ești fericită.

Wren îi aruncă surorii ei o privire piezișă. Rose avea pe față un zâmbet larg, scânteietor. Neclintit de aproape o oră. În tot acest timp, făcuse și semne mulțimii, cu mâna ridicată mult deasupra capului, așa încât fiecare bărbat, femeie ori copil de jos s-o poată vedea, înțelegând că e binevenit. Prețuit. Rose era foarte pricepută la așa ceva. Doar se născuse pentru asta.

Wren nu se simțise în viața ei mai stângace. Zâmbetul îi înflorise cu ușurință, la început, surpriza la auzul aclamațiilor din momentul în care deschiseseră ușile balconului umplând-o de un sentiment de ușurare. Dar acum, energia începea s-o părăsească. Zâmbise și salutasese atâta vreme, încât îi amorișe mâna. *Ea* era epuizată. Nici nu era de mirare. La urma urmelor, crescuse printre vrăjitori, pe plajele bătute de vânturi din Ortha, în vest, departe de pompa și ceremonia de la Palatul Anadawn, de toată răbdarea și eticheta cerute unei prințese.

— Cât mai trebuie să stăm aici? șuieră ea. Toate salutarile astea îmi produc foame. Și mă doare și capul.

Rose o prinse de mâna liberă. O strânse, și un fior cald îi străbătu brațul. Magie vindecătoare.

O singură respirație, și durerea de cap dispăruse.

— Poftim, expiră Rose, dându-i drumul. Să nu te mai aud plângându-te.

Wren își readuse zâmbetul pe față și începu să facă din nou cu mâna. Capul îi era mai bine, dar pieptul continua s-o strângă. În ciuda darului ei de vindecătoare, Rose nu-i putea repara inima rănită. Durerea se deschisese ca o floare neagră în sufletul ei, amintindu-i de Banba. De-abia trecuse o zi de când bunica ei neînfricăță, cu ochi de culoarea oțelului, fusese luată de pe ruinele arzânde ale Criptei Protectorului de regele Alarik și de nemiloșii lui soldați gevrani. Fusese târâtă pe o navă de-ale lor, înainte ca Wren să poată ajunge la ea. Acele momente îi bântuiseră tinerei fiecare oră de trezie de până acum, nedreptatea celor petrecute răsucindu-se în ea ca un șarpe.

Wren devenise regină, așa cum visase mereu bunica ei, dar aceasta din urmă nu era acolo s-o vadă. S-o ajute. Era, în schimb, prizoniera regelui Alarik, tânărul și sălbaticul rege de pe Continentul de Nord, ce simțea o fascinație întunecată pentru vrăjitori. Dar nepoata ei intenționa să schimbe lucrurile. Făcuse un legământ, sieși — și lui Rose — că urma să găsească o cale de-a o salva din fălcile de gheață ale Gevrei.

Imediat după ce termina de zâmbit și de făcut cu mâna.

Tânăra prinse momentul în care privirea lui Rose sclipi în jos, spre curte, unde Shen Lo stătea tolănit pe marginea fântâniei ce marca intrarea în curtea interioară. Avea o mână ridicată la frunte, ca să împiedice soarele să-i intre în ochi, și cealaltă cufundată în apa cristalină.

Wren știa după rânjetul lui că nu dormea. N-avea nevoie să-i vadă ochii ca să știe că se bucura de spectacolul

unei Rose strălucind în habitatul ei natural. Și a unei Wren zbătându-se ca peștele pe uscat.

— Wren, privește! ciripi Rose, prinzând-o iar pe sora ei de mână. Lumea aruncă flori peste porți!

Aceasta se uită în jos exact la timp ca să vadă un trandafir roșu-aprins aterizând în curte. Apoi altul, și altul. Un întreg buchet împrăștiat pe dalele de piatră — roz și galbeni, roșii și mov — și alții continuând să zboare peste porți.

— Roze pentru Rose, zise Wren cu un chicotit. Chiar că te iubește lumea.

— O să te iubească și pe tine, o încurajă aceasta, suflând un sărut spre mulțime.

Ovațiile urcară până la ele. Rose făcu o piruetă elaborată, obținând încă un val de aclamații.

— Imediat ce-o să aibă ocazia să te cunoască.

— Doar să nu înceapă să arunce cu pitulici¹ moarte peste ziduri.

— O, nu fi atât de ursuză!

Wren se dădu în spectacol, trimițând și ea un sărut mulțimii. Răsunară și mai multe urale. În curte, Shen râdea, cu dinții sclipindu-i în soarele crepuscular.

— Chiar că e prea ușor, zise Wren, trimițând un alt sărut. Poate ar trebui să fac și-o tumbă.

Rose o apucă de umăr.

— Să nu-ndrăznești!

Wren izbucni în râs.

Chiar atunci, mulțimea se precipită înainte, făcând porțile să geamă. Niște brațe se strecurară prin grilajele aurii, încercând să-și facă loc, și o roșie putrezită zbură

1 Joc de cuvinte intraductibil. Wren (lb. engl.) înseamnă pitulice. (*N.t.*)

peste țepușele din vârful. Se apropie cu încetinitorul parcă, devenind din ce în ce mai mare, pe măsură ce se îndrepta spre ele. Din fericire, rată balustrada, aterizând în curte cu un *fleoșc* hotărât.

Un strigăt mânios se ridică peste aclamații.

— AFARĂ CU VRĂJITOARELE!

Jos, în curte, Shen sări în picioare.

Zâmbetul lui Rose păli.

Wren se opri la jumătatea salutului.

— Cred că am terminat pe ziua de azi.

— Ignoră-i, o sfătui Rose, revenindu-și rapid. E doar o roșie.

— Două, zise Wren, în timp ce încă o legumă stricată se arcuia peste porți.

Îl văzu pe Shen alergând de-a curmezișul curții, încercând să-l detecteze pe protestatar în mulțime ori poate să vadă dacă erau mai mulți. Masa de oameni încă se mișca înainte, ca și cum ceva — sau cineva — ar fi împins-o de la spate.

În momentul în care a doua roșie ateriză în fântână, Rose începu să se retragă din balcon.

— Bine, zise ea, trimițând un ultim sărut teatral spre poartă.

Alte aclamații se făcură auzite, înecând al doilea strigăt, dar Wren ar fi putut jura că auzise cuvântul „vrăjitoare“ adus de vânt. Gemenele părăsiră balconul, făcând spectacol din râsetele lor vesele, până când se întoarseră în sacralitatea sălii tronului, unde ușile de la balcon se trântiră în urma lor.

În aceeași clipă se opriră din răs.

— Ei bine, asta e destul de îngrijorător, zise Wren.

Rose strâmbă din nas:

— Ce risipă de hrană bună de mâncat!

— Știam eu că toate aclamațiile alea erau prea frumoase ca să fie adevărate.

Wren își trecu mâinile prin păr, dându-și jos coroana. Așa. *Mult mai bine.*

— Eana nu vrea să fie condusă de vrăjitoare, Rose. Nici măcar de una pe care oamenii o cunosc.

Aceasta lăasă laoparte îngrijorarea.

— O, te rog. Acel mic protest n-ar ajunge nici măcar pentru un castron de supă. Nu trebuie să fii așa dramatică.

Dar Wren nu se putea abține. Fără Banba acolo, totul părea ciudat, greșit. Avea un gol în stomac, iar acele trei cuvinte simple — AFARĂ CU VRĂJITOARELE — n-o ajutau deloc.

— Încerc doar să fiu realistă.

Pașii ei stârneau ecouri, în timp ce se îndrepta spre tron. Era cea mai mare încăpere din întregul palat, cu tavanul desenat cu frunze de aur strălucitoare. Pereții, acoperiți cu picturi în ulei aurite și draperii de un verde smarald, abia reușeau să adauge o notă de căldură interiorului. Cu două ore înainte, încăperea fusese plină de emisari și nobili din fiecare colțișor al ținutului — plus vrăjitorii din Ortha —, dar acum era pustie, cu excepția gemenelor și a gărzilor ce le păzeau.

Wren se lăasă să cadă în scaunul de catifea și-și ciupi vârful nasului, încercând să-și calmeze gândurile răvășite. Poate că Willem Rathborne era mort, dar le lă-sase moștenire o mulțime de probleme. Malefica Umbră a Regelui își petrecuse 18 ani predicând aceeași ură ca și Protectorul regatului mort de mult și otrăvindu-i pe oameni împotriva vrăjitorilor. Ele două urmau să aibă mult mai multe de făcut decât să-și fluture mâinile de la

balcon câteva ore, ca să poată spera că vor schimba lucrurile. Și până atunci, vrăjitorii ce veniseră din Ortha doar de câteva zile trebuiau să rămână în Anadawn, unde puteau fi protejați de cei care încă le voiau răul.

Wren își masă tâmplele dureroase. Dacă bunica lor ar fi fost acolo, ar fi știut exact ce era de făcut. Și-ar fi așezat mâinile pe umerii ei și ar fi îmbărbătat-o cu câteva cuvinte bine alese, așa cum numai ea știa s-o facă.

— Te gândești la Banba, nu-i așa?

Brusc, Rose era în spatele ei, cu aceeași îngrijorare în ochi.

— Nu e de mirare că ești așa de nervoasă. Ți-am mai spus, o s-o aducem înapoi.

— Când? făcu Wren nerăbdătoare. *Cum?*

— O să-i scriu regelui Alarik o scrisoare strategică. Ca de la monarh la monarh, răspunse Rose, cu atâta siguranță, încât Wren îndrăzni să spere c-ar putea merge. Îmi imaginez că emoțiile sunt încă foarte puternice după moartea bietului Ansel.

Rose clipi la menționarea numelui prințului, amintindu-și, fără îndoială, cu câtă disperare încercase să-l salveze, dar fără rezultat.

— Poate că puțină diplomație și niște scuze bine formulate vor face mult bine. Voi vedea dacă e dispus să deschidă vreun fel de negociere pentru eliberarea lui Banba. După ce dispăre mulțimea, merg imediat la grajduri.

— Vin și eu cu tine.

— Mai bine lasă diplomația în mâinile mele, o bătu Rose cu palma pe braț pe sora ei. Ești regină, dar va mai dura o vreme să înveți să te porți ca atare.

Wren se holbă la sora ei.

— Asta ce vrea să însemne?

— Vrea să însemne că văd prea bine pumnalul acela ieșindu-ți din corset și știu că mai ai încă unul legat la gleznă, zise Rose cu bunăvoință. Iar în această negociere delicată, draga mea soră, pana o să valoreze mult mai mult decât sabia.

— Bine. Dar dacă te înșeli și se întâmplă ceva rău cu Banba, o să vâr o mare și strălucitoare sabie în inima aceea de gheață a lui Alarik Felsing.

— O, Wren, eu nu mă înșel niciodată, spuse Rose adunându-și fustele și îndepărtându-se într-un val de dantele, aruncându-i peste umăr un zâmbet cuceritor.

Rose
CAPITOLUL 2

Aproximativ o oră mai târziu, după ce compusese scrisoarea pentru regele Alarik, Rose se forță să pară mândră și încrezătoare, în timp ce străbătea coridoarele palatului. Salută din cap și le zâmbi servitorilor și soldaților aflați în trecere, pretinzând că totul mergea perfect. Și că domnia ei nu începuse teribil de prost.

Ajungând înapoi în sala tronului, se strădui să pară imperturbabilă în fața lui Wren, al cărei temperament vulcanic mocnea mereu în ea, gata să erupă incendiar. Dar, pe măsură ce ziua se scurgea, Rose începu să simtă recea limbă a spaimei scurgându-i-se în degetele de la picioare și știi că, în cazul în care îi va ceda, urma s-o devoreze.

Așa că alungă frica. Așa cum o făcuse mereu.

Acum, că mulțimea se dispersase, avea nevoie de aer și de un moment ca să se adune. Începea să simtă cum zidurile de piatră ale Anadawnului se strângeau în jurul ei și, dacă n-ar fi ieșit de-acolo imediat, ar fi rămas captivă înăuntrul pe veci.

Împinse ușa care ducea spre grădină, dar aceasta refuză să se clintească. Își mușcă limba ca să nu țipe de frustrare. Făcu o grimasă, forțând-o cu umărul. Cu o mișcare puternică, o deschise larg. Și apoi, în sfârșit, ieși în aerul proaspăt al după-amiezii.

Rătăci prin grădină, calmată imediat de mireasma familiară a trandafirilor. Aceștia erau la apogeul înfloririi, deschizându-se în toată splendoarea, ca și cum s-ar fi întrecut unii cu alții. Zăbovi lângă o tufă de flori galbene și închise ochii, inhalând mirosul.

— Ce flori norocoase! se auzi o voce chiar în spatele ei. Aș vrea să-mi zâmbești și mie așa.

Rose scânci, își pierdu echilibrul și aproape căzu în spini.

Niște mâini puternice o prinseră de talie.

— Atenție, Majestate!

Pentru o clipă binecuvântată, Rose își permise să se lase în brațele lui Shen Lo, odihnindu-și capul pe pieptul lui tare și mirosindu-l precum făcuse mai devreme cu trandafirii. Apoi își veni în fire și se îndepărtă de el.

— N-ar trebui să te strecuri așa în spatele oamenilor, îl muștră.

— Iar tu n-ar trebui să închizi ochii când ești aici singură, zise el. Cu siguranță, te-am învățat mai bine de-atât, Majestate.

— Poate am nevoie de mai multe lecții, i-o întoarse ea timid. Și, oricum, e grădina mea de trandafiri. Sunt cât se poate de în siguranță aici.

— Mă rog, acum ești.

Shen își băgă mâinile în buzunare, unde Rose presupuse că își îndesase cel puțin trei pumnale, și-i aruncă un rânjet care-i înmuie picioarele. Era greu de crezut că-și dăduseră primul sărut chiar în același loc.

Iar în ziua următoare Shen o sărutase din nou, în focul luptei de la Cripta Protectorului, chiar dacă nu mai vorbiseră deloc de atunci. Construiseră un zid în jurul acelei dimineți, pretinzând conștiincios amândoi că Rose

nu fusese aproape măritată cu prințul Ansel și că pumnalul pe care Willem Rathborne îl aruncase spre Wren nu ajunsese în inima prințului, făcându-l să sângereze până la moarte în brațele lui Rose. Uneori, tânăra se întreba dacă nu cumva își imaginase acel sărut îndrăzneț. Asta n-o împiedicase însă să-și dorească multe altele de-atunci.

Zâmbetul lui Shen păli.

— Te simți bine? Strigătele din mulțime de dimineață...

— Da, sunt bine, rosti ea, cu gustul acru al minciunii pe buze.

Întoarse spatele tentației și înaintă prin grădină. Mai bine să se uite la trandafirii ei decât în ochii lui Shen. La urma urmei, ieșise ca să-și revină, nu să se prăbușească în brațele lui. El o ajunsese din urmă.

— Apropo, de ce mai ești încă aici?

— Mă gândeam să-ți strâng un buchet. Oare aduce ghinion să-i dăruiești unei regine propriile flori, în ziua încoronării?

— Da, chicoti ea, uitându-se în sus la el. De ce oare simt că ăsta nu e tot adevărul?

— Bine, poate că mă plimbam pe metereze. Observând cu atenție fiecare față din mulțimea aia, ca să descopăr cine aruncă în tine cu legume stricate. Îmi place să-mi cunosc dușmanii.

— Shen, serios, a fost vorba doar de-o roșie sau două.

— Așa începe, comentă el, întunecat. Opoziția e periculoasă. Protestatarul de azi se poate transforma în rebelul de mâine.

— E prea devreme pentru așa ceva, zise Rose mai mult pentru sine. Wren și cu mine îi vom cuceri.

Shen lăsa să-i scape un oftat. Îi ridică una dintre bucle cu degetul, aranjându-i-o după ureche.

— Știi că te pricepi la asta, murmură el.

Rose rânji.

— Știi că știi.

— Doar că nu pot să nu...

— Te-ngrijorezi?

El clipi și zise:

— Nu sunt obișnuit să-mi fac griji, Rose. Nu mi se potrivește.

— Nici mie, spuse și îi luă mâinile într-ale ei. Nu putem să lăsăm temerile deoparte și să ne bucurăm de ziua de azi?

— E tot ce-mi doresc. Să mă bucur de asta.

O trase ușor spre el. Era atât de aproape acum, încât ea putea observa toate umbrele de maro din ochii lui întunecați și un pistru deasupra sprâncenei, pe care nu-l remarcase până atunci.

Rose își mușcă buzele. Dintr-odată, se simți pericolos de amețită.

— E mijlocul zilei, zise ea cu răsuflarea tăiată. Dacă ne vede lumea împreună...

— O să creadă că... ne plăcem mult, își aplecă el capul. Ar fi așa de rău, Rose?

— Da, șopti ea, fără să-și poată aminti efectiv de ce.

Simți cum toate gândurile raționale i se scurseră din minte, până când nu mai rămase decât dorința pulsând în spațiul dintre ei, brațele lui înconjurându-i talia, respirația caldă pe gât, buzele aproape strivindu-le pe-ale ei...

Clopotul din turnul cu ceas bătut, și Rose se smuci în spate. Lumea se năpusti asupra ei gata s-o strivească și, odată cu ea, simțul datoriei. Pe toți zeii, acum era regină, nu o prințesă îndrăgostită rătăcită în deșert. Și-i făcuse o promisiune lui Wren.